

[Statsministeren.]

fra norsk side, således som det fremgår af udvalgets foreløbige rapport af januar 1950.

Under disse omstændigheder gjaldt det om at søge problemet løst ved at angribe det fra et andet udgangspunkt. Efter forslag fra norsk side opfordrede derfor det nordiske udenrigsminister- og handelsminister-møde i november 1950 udvalget til at undersøge forudsætningerne for at afskaffe toldgrænserne mellem de nordiske lande indenfor visse næringsområder eller visse varegrupper. Siden da har udvalget været i gang med sådanne brancheundersøgelser, som har omfattet bl. a. den kemiske industri, aluminiumsindustrien, kvælstofindustrien, radioindustrien, jern- og stålindustrien, tekstilindustrien, skotøjsindustrien, garveriindustrien, silikatindustrien og konserverindustrien.

Undersøgelseernes resultat er mig endnu ubekendt, men det er mit håb, at udvalget må være i stand til indenfor een eller flere af disse industrier at vise vej frem til et nordisk frihandelsområde.

Spørgsmålet om nordisk økonomisk samarbejde er så omfattende, at man ikke kan og ikke bør vente det løst under eet. Det må løses stykke for stykke, skridt for skridt, med en række forskellige midler. Hvert skridt, vi bevæger os frem, gør det lettere at tage det næste skridt. Det er den metode, vi har benyttet i det parlamentariske udvalg for friere samfærdsel i Norden, og dér har jeg erfaring for, at netop denne metode har båret gode frugter.

Jeg tror, at det er rigtigt at benytte den også indenfor det langt mere omfattende og unægtelig meget mere komplicerede spørgsmål om økonomisk samarbejde i Norden. Det gælder fremfor alt om at komme i gang. Som et medlem af Nordisk Råd, den tidligere norske forsyningsminister, Nils Hønsvald, sagde det ved et møde på Hinds-gavl i sommer:

„Erfaringer har vist os, at mange problemer løses under marchen, hvis vi er enige om at marchere. Skal vi løse dem

alle, før vi starter, er der stor sandsynlighed for, at vi aldrig kommer af sted“.

Det er ud fra denne betragtning, at jeg ligesom det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard — som jeg iøvrigt takker for hans altid vågne interesse for nordiske problemer — med stor forventning ser frem til betænkningen fra det fællesnordiske udvalg for økonomisk samarbejde.

Jeg vil i denne forbindelse gerne gøre en bemærkning om et andet problem, som man kan kalde nordisk. Jeg tænker på de udtalelser, der er faldet under denne debat om de islandske håndskrifter. Alle de positive udtalelser, der er fremsat om denne sag, takker jeg for, og jeg håber, det skal blive muligt at nå til en løsning af denne sag, en løsning, som varigt kan styrke samhørigheden mellem det islandske og det danske folk.

De udtalelser, der fremkom fra ordførerne angående regeringens stilling til det fremsatte tilbud om varig stationering her i landet af allierede flyvertropper, har jeg forstået på den måde, at der her i salen er et aldeles overvejende flertal, som accepterer regeringens standpunkt: Danmark har selvfølgelig ret til at modtage allieret bistand, hvis vi selv ønsker det, men vi er af den opfattelse, at det i den nuværende situation ikke vil være hensigtsmæssigt.

Særlig interesse har i denne forbindelse, hvad der blev sagt af ordførerne for de to tidligere regeringspartier: venstre og konservative.

Jeg indrømmer, at det ærede medlem hr. Erik Eriksens udtalelser på dette punkt synes mig lige så uklare som de udtalelser, det ærede medlem et par gange fremsatte, da han var statsminister. Men jeg lægger vægt på at understrege, at det ærede medlem nu — i modsætning til den konservative ordfører — ikke ytrede noget ønske om, at regeringen skal ændre sin holdning. Jeg tager det som udtryk for, at partiet venstre erklærer sig enigt med regeringen i, at vi i den nuværende situation skal afslå